

Karin Müllerová

POLÁRNÍ ZÁŘE

Ostrov divokých koní

FRAGMENT

Polární záře Ostrov divokých koní

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Karin Müllerová
Polární záře – Ostrov divokých koní – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

POLÁRNÍ ZÁŘE

Ostrov divokých koní

Karin Müllerová

FRAGMENT

Obsah

Prolog	7
1. Kameny jsou ok	9
2. Elfi panenka	31
3. Život a lži	46
4. Prostě jen spát	59
5. Zimní byliny	75
6. Polární záře	89
7. Hříbě	104
8. Ani stopy po jednorožcích	117
9. Sněžná slepota	128
10. Kousavé klisny	141
11. Řeka	152
12. Koňské štěstí	168
13. Pohyblivé písky	183
14. Magie kamenného mužíka	196

Prolog

„Tady má všechno duši. Každý kámen i keř. Hory dýchají. Oheň a led. Tam, kde je skořápka země tak tenká jako tady, mnohé hranice splývají. Vítr s sebou odnáší její písně, ale ty je slyšíš. Je to tak, Elin? Jestli to nedokážeš ty, tak kdo?“

Rudě ohraňčený, vodnatý pohled stařeny mě začíná ovíjet, otáčí se a krouží kolem mě.

Unáší mě v hučícím víru.

Ohnivá bouře. Slaná a pálivá.

Další záchvat horečky mě zavalí jako lavina.

Horko.

Chladno.

Pak je tu jen nicota.

Pohltní mě tma.

Nadlouho.

Příliš dlouho.

Třesu se. Mrznu. Celé tělo mě bolí.

Vím, že když se teď vzdám, je všechno ztracené. Ale co vlastně? Nemůžu si vzpomenout.

Takže všechno bylo nadarmo? Nestihla jsem to?
Roztřesenými prsty hledám v kapse bundy zápalky.
V té první sirné jiskře zahlédnu zelené oči, jako měl žabí král.
Slyším ržát koně. Slyším ho volat.
Důvěrně ho znám, ale kdo je to?
Pak mě kolem krku obejmou hřejivé ruce.
Probudím se celá propocená.
Pokaždé se to opakuje.
A dokážu se uklidnit až potom, co cítím mezi prsty ten přívěsek na řetízku.
Ten mléčný zelený lesk...
Jako by v jeho nitru bylo tajuplné světlo.
Polární záře.

1. Kameny jsou ok

Ušklíbnu se, vyplážnu jazyk na svůj chytrý telefon, přitisknu tvář na malou, černě a zeleně lakovanou plechovku a udělám fotku. Nový pár snů! Vráťím jednotlivě balené okurky na původní místo. Pátravě přejíždím pohledem po polici. Mamka stojí u pokladny. S nějakým časopisem a žvýkačkami. Ještě máme čas. Přejedu prsty po displeji mobilu. Na svém instagramu vyťukám jako popisěk obrázku *#caskyselychokurek #imdutyfree*. A dodám: *#Icelandsucks*.

Za vteřinu první reakce od Mary: smajlík slzící smíchy, vedle opička zakrývající si oči a pod tím:

ra.Ma: Jen se tak nedělej, Elin. Ještě tam ani nejsi. Dej mamce šanci. (líbací smajlík)

Posílám zeleně zvracejícího smajlíka a spoustu hovínek s očima.

No vážně – umíte si představit hloupější nápad než letět o pololetních prázdninách na pět dní na Island? V zimě??? Máma z toho udělala obrovské překvapení. Totálně tajný výlet, k narozeninám, daleko, fakt daleko, tralalala. Přitom to jediné, co chci

o prázdninách dělat, je vyspat se a mít svůj klid. Určitě netoužím po tom, letět do malé temné země kousek od severního pólu, která má už ve svém názvu led – *#Ice, #Iceland, #Island!*

Pozoruju štíhlou blondýnu v džínách a parce, která na mě hystericky mává od pokladny, a proti své vůli se neubráním úsměvu. Předevčírem se prořekla u pračky: „No snad si nechceš vzít tyhle tenké kalhoty na Island!“ Obě jsme strnuly. Stála zády ke mně. Odmlka. „Tedy... chci říct... v Berlíně je teď stejná zima jako na Islandu.“ Nejistě se usmála.

Jako fakt dost nejistě, uvědomila jsem si, ale přistoupila jsem na její hru. Každopádně zmínila Berlín. Něco ve mně tak trochu doufalo, že jsem se přeslechla. Když už se nemůžu pořádně vyspat, tak si chci alespoň užít nakupování v našem hlavním městě. V Německu je přece dost chladno. Ale kdepak. Z Berlína jsem měla vidět jen letiště a duty free obchod s kyselými okurkami. „Nemám co na sebe,“ ohradila jsem se.

Otočila se ke mně a oblažila mě tím uklidňujícím mateřským úsměvem, ze kterého vždycky chytám nerva. „To napravíme. Slibuju, drahoušku.“

Tak to chci vidět jak. Letíme totiž jen s příručním zavazadlem, bylo to výhodnější. Stejně jako odlet z Berlína. Přitom Hamburk by byl mnohem blíž.

Vyvolávají náš let. Mrzutě se šourám za mamkou k check-inu. Máma je odbornice na malé kufry. Zatím jsme se z každého

výletu vrátily domů bez pozoruhodnějšího nákupního výsledku – rozuměj, bez pořádné nadváhy zavazadla. Londýn, Paříž, Řím, Stockholm... ani tenhle Reykjavík nebude výjimka. Ale radši nic neříkám.

Zatím.

Jsem unavená.

Zrovna Island. Dřív by to pro mě bylo super. Kdysi!

Ale teď? Co si tam počnu? A prý je tam šíleně drahé.

Sedíme v letadle. Je jen zpola obsazené. Není divu, pomyslím si. Mamka mi podá žvýkačku, aby mi při startu nezalehlo v uších. Přepnu si mobil na režim letadlo, nasadím si sluchátka a nastavím playlist na náhodné přehrávání.

Za nějakou dobu mi mamka zatřese paží.

„Co je?“ zeptám se a odložím kapesního průvodce, kterého jsem samou nudou přelouskala od začátku do konce.

„Podívej se ven. Za chvíli přistaneme. Není ta krajina nádherná?“ Ukazuje z malého, trojitě zaskleného okna. Co nejznuděněji se přes ni nakloním a daleko pod sebou zahlédnu sněh a led, rozeklané skály a kolem dokola moře. „Bezva,“ vyhrknu, ale nezní to tak sarkasticky, jak bych si přála.

Viděla jsem jen trailer ke *Hře o trůny*, kterou na Islandu točili. Rick, který sedí na hodinách angličtiny vedle mě, mi podrobně vyprávěl, jak někdo zabil jednoho z jakýchsi zlovlků a koně. Okamžitě se mi udělalo nevoľno. Proč se lidi na něco takového

dívají? Na jeden díl za druhým? Děsně ho bavilo, že mi může popisovat každý detail. „Vždyť je to jen film, šnytlíku. To seš fakt taková citlivka?! Všechno je to vymyšlený! To ti máma nevysvětlila?“ Mara ho za mě kopla do holeně. Nesnáším, když mi kluci říkají šnytlík, ale ze vzdoru jsem si tehdy ještě jednou nabarvila vlasy. Teď mi ty zelené pomalu odrůstají a blednou.

Blíží se přistání a já mám slzy v očích. Kvůli nějakému počítačově animovanému zvířeti, které jsem viděla jen dvě vteřiny na roztřeseném filmovém úryvku? Kdepak. Ale protože se ještě čtyřikrát nevyspím a budu muset zase do školy! A protože z toho ledového ostrova tam dole vyzařuje něco, čemu nerozumím. Na nepatrný okamžik mě v nose zalechtá nezaměnitelný pach koní. Vůně, kterou už jsem dávno necítila, ačkoli se mi nesmazatelně vryla do srdce.

Unikne mi zvuk, který si matka nejspíš vyloží jako povzdech. „Vždyť jsem to hned říkala,“ poznamená spokojeně, nabídne mi další žvýkačku a pohodlně se na svém sedadle opře. „Island je teď naprosto kouzelný.“

Je tu třesutý mráz. Co jsem taky mohla čekat v téhle zemi jiného? Nic! Vytáhnu si oranžovo-modrý hebký šátek z límce parky tak vysoko, že tvoří s čepicí a bundou jediný celek, a čekám. Kdybych se teď pokusila ohnout prsty v kozačkách, ulomily by se mi a při každém kroku by ve špičkách bot cinkaly jako ledové

kostičky. Umrzlé. Ještě že jsem nikdy neuvažovala o tom, že se stanu primabalerínou. Už by bylo po kariéře. Jednou provždy. Zničená zimou na dalekém severu.

Srdce mi našťestí tluče spíš pro koně. *Tlouklo*, opravím se. Jezdit bych mohla i s umrzlými prsty. Ale už se mi vůbec nechce. To je jednou provždy vyřízená záležitost. Žádná moje kamarádka už na koni nejezdí. Vyrostly jsme z toho.

Stojím za proskleným krytem proti větru. Tady před letištní budovou čekají cestující na autobusy. Mamka nám za zvýhodněnou cenu koupila balíček krátkých výletů po ostrově. S pozorováním velryb a výpravou za polární září. Jen transfer do hotelu v tom bohužel nebyl. Ten právě teď shání a zřejmě jí to chvíli potrvá.

Jestlipak se na Islandu kradou kufry? Zadívám se na naše skrovná zavazadla u svých zmrzlých nohou. Dva malé kufříky, k tomu můj batoh a mámina taška na laptop. Bez něj neudělá ani krok. Ale to je jiné téma. Zhluboka se nadechnu a okamžitě toho zalituju. I přes dvě šály mám pocit, že mi průdušky pokrývá jinovatka. Kromě mě není nikdo tak hloupý, aby postával tady venku, takže nám určitě nikdo nic neukradne.

Opodál překládá několik letištních zaměstnanců neskladná zavazadla na vozík. Určitě se s nimi už nechtějí vláčet. Rozhlédnu se kolem. Rovina přerušovaná sněhovými závějemí a skalami – a pak zase nekonečná dálka. Vlastně by odtud mělo být vidět moře. Miluju moře – i tady na Islandu.

Vrhnou na naše věci vztekly pohled, jako bych jim chtěla důrazně domluvit, aby se nehýbaly z místa. Potom opatrně dokloužu po asfaltu na druhou stranu silnice. O kus dál končí obvodový plot. Otevírá se mi výhled na pole. Nebo to jsou louky? Pod sněhem se to nedá poznat.

Tady venku to vypadá hezky, tak nějak magicky. Liduprázdná nekonečná pláň. Jako stvořená pro... Představím si dusot nesčetných kopyt, ale rychle tu myšlenku zase potlačím. Kde jsem to byla? Rostliny. Myslím, že tady je moc chladno na to, aby se mimo vytápěné skleníky pěstovalo něco jiného než ledové květy. Nejedí tady daleko na severu beztak jen nakládané žraloky a suchary? Netrpělivě vytáhnu z kapsy bundy mobil a pořídím video okolí. Jen mě štve, že si kvůli tomu musím stáhnout rukavice.

A pak je spatřím.

Stádo pravých islandských koní. Chlupaté zadky mají otočené proti větru a malými kopyty hrabou ve sněhu, aby našli něco na zub.

Samozřejmě od nich nedokážu odtrhnout pohled. Přijde mi, jako by oni stejně zvědavě pozorovali mě. Znovu mě píchne u srdce, jako předtím v letadle. Cítím, jak mi buší skrz vrstvy svetru, šály a bundy, jako by chtělo vyskočit ven. To mu ale nedovolím. Donutím se zamrkat a odvrátit pohled. Jen ať srdce laskavě zůstane tam, kde je. A drží klapačku.

Několik metrů přede mnou někdo zřejmě nelitoval námahy a navrstvil pár velkých kamenů tak, že vznikla věž vysoká jako dospělý muž. Jdu se na to podívat zblízka. Vypadá to působivě. Že by stavitel taky čekal na odvoz a tímhle se tu zabavil? Každopádně se u toho určitě zahřál, a zabránil tak hrozícímu zmrznutí. Udělám ještě pár fotek a zase strčím mobil do kapsy. Zvysoka kašlu na budoucí generace, odumírají mi prsty, rychle si zase natáhnu rukavice.

Špičkou boty se dotknu něčeho přímo před sebou, co vypadá jako krtinec v županu. Mohla bych k věži ještě trochu přistavět, dokud mamka shání autobus a vystavuje své jediné dítě polárnímu mrazu.

Skloním se k tomu zmrzlému šutru. Ani se nehne. A tak si narovná čepici a do toho zatraceného kamene kopnu. Musím se zbavit frustrace. A vzteku. Zleva i zprava, vždy vnitřním okrajem, pak patou a špičkou. Jeden kopanec za tu příšernou zimu. Jeden za zmeškané nákupy v Berlíně. Jeden za zničené prázdniny. Jeden za... ale co, to je jedno. Je to docela fuška. Teče mi z nosu. Konečně mi kámen přestane odporovat. Vítězoslavně se nadechnu a hodím ho na hromadu k ostatním. *Cvak.*

Ještě že jsem si vzala tlusté staré rukavice. Tohle mě fakt baví. Odhrabu sních z dalšího kamene a znovu se do toho pustím. Pata, špička, zevnitř, zvnějšku, nalevo a napravo. Ztěžka funím a bolí mě nohy. Teď už mi prsty upadly stoprocentně. To je fuk!

Přejedu si rukavicí po znecitlivěném krápníku, který byl kdysi mým nosem.

Kde vlastně trčí máma? Jestli jí to potrvá ještě dlouho, skončím jako sfinga. Dorazila vůbec do Egypta doba ledová? To by bylo docela rozumné vysvětlení, proč ta lví krasavice přišla o nos.

Potřebuju kapesník. Tolik soplů už se nedá popotahovat.

Najednou sebou trhnu. Uslyším zafunět koně. Docela blízko. A když se otočím, vidím, že se ke mně přiblížilo celé malé stádo těch huňatých zvířat se zledovatělou hřívou. Je jich pět. Barva se dá těžko zjistit, protože jejich hustá zimní srst je pokrytá sněhem a ledem. Odstíny hnědé, šedé, možná je některý strakatý. Jeden z nich se ke mně přiblíží víc než ostatní. Pozoruje mě. Váhavě. Zdrženlivě. Za chvíli se přiblíží o dalších pár opatrných kroků. Stříbřitou hřívu mu cuchá vítr. Trochu kulhá a znovu na mě zafrká. Přitom zlehka pokývá hlavou.

Stejně jako to vždycky dělala Sahara.

Sahara.

Srdce se mi sevře. Zase cítím ten zrádný knedlík. Silněji než předtím.

Bezděčně natáhnu ruku k neznámým nozdrám. Nabídnu jim ji k očichání a trochu skloním hlavu. Cizí poník přijme pozvání. Opatrně. Šetří si levou přední nohu. Srst má pokrytou tenkou vrstvou ledu. Cítím teplo jeho vlhkého dechu.

Ten kůň není plavák, jak jsem si zpočátku myslela. Jeho hřívá má stříbřitý nádech. Pod námrazou se jemně leskne, skoro jako měsíční svit. Hustá srst má hnědošedý odstín, který připomíná lávu ve večerním soumraku.

Bez přemýšlení si stáhnou rukavici a jemně koni pohladím zraněnou nohu. Připadá mi teplá, šlachy jsou oteklé a bolestivé. Nahmatám zranění, ale vypadá to, že už je starší. Chováme se k sobě zcela přirozeně. Nezbytné pohyby při pohmatu probíhají naprosto automaticky.

Hmátnu do ztuhlé zmrzlé srsti na noze a nadzvednu kopyto. Zvíře přenesení váhu na zbylé končetiny a ochotně mi ho nastaví. Skládací škrabkou kopyto opatrně očistím. Škrabku mám ještě z dřívějšího na svazku klíčů.

Kromě ledu nenarazím na nic, co by mohlo vadit. Pustím nohu a pro srovnání prohmátnu svaly a šlachy na vedlejší. Ta je na dotek chladná a čistá, tak jak to má být. „Co si s tebou počneme...?“ pohled mi krátce ulpí mezi zadními nohama, „...krasavice!“ Takže klisna. Teplým dechem mi ofuní čepici, jazykem a pysky ochutná mou kůži. Píchne mě u srdce. Moje tělo si hned vzpomene. Dotýká se mě přesně jako Sahara. Proč mi ta cizí klisna důvěřuje?

Pokusím se ignorovat bolest, vytáhnu spod šály šátek na krk, naberu do něj trochu sněhu a opatrně ho ovinu kolem nohy neznámého koně. Je to můj oblíbený šátek se oranžovo-modrými

kytarami. Je těžké najít barevný odstín, který by se hodil k mým bláznivým světlezeleným vlasům, kterým už se pomalu vrací původní nazrzlá barva. Tenhle šátek jsem sehnala na posledním třídním výletě v Hard Rock Cafe. Nemám ale u sebe nic jiného.

Moment! Napadne mě, že bych někde hluboko v kapse bundy měla mít ještě kostivalovou mast. A taky že jo! Alespoň k něčemu je to dobré, když si člověk při volejbale vymkne ruku. Jsou to už čtyři týdny, ale z kapsy parky se nic neztratí. Letištní ostraha v Berlíně si té tuby vůbec nevšimla. Haleluja! Velkoryse nanesu mast na látku a znovu nohu obvážu. „Tohle by ti mělo pomoci, než se vrátíš domů. Máš tady někde poblíž domov, ne?“

Vzhlednu k ní a zarazím se, protože najednou zírám přímo do pořádně rozzlobeného páru očí. Je to opravdu nevýslovně rozčilený pohled. Nerozumím sice ani slovu z toho, co na mě křičí doširoka otevřená ústa pod těma rozzlobenýma očima, ale tuhle intonaci by nejspíš pochopil i hluchý.

Neznámý si stoupne mezi mě a klisnu, která váhavě ustoupí dozadu. Nebo si tu váhavost jenom namlouvám? Odtrhnu od ní pohled, až když se vrátí k ostatním koním. Zdá se mi to podivně obtížné a náročné, jako by mi oči uvízly v lepivé žvýkačce. Pořád ještě jakoby v transu se otočím k mladíkovi. Jeho hlas mi bzučí v mozku. Náhle jsem děsivě unavená a trochu se mi točí hlava. Krevní oběh si se mnou takhle občas pohraje.

„Jen v klidu.“ Používám stejný melodický hlas jako před chvílí, stejný jako dřív u Sahary, když se k ní zezadu příliš rychle přiblížila motorka.

A má to přibližně stejný efekt – v podstatě nulový. Minimálně se ten zvláštní týpek ale alespoň nejdřív nadechne, než začne znovu ječet. Co ode mě chce? Zbláznil se? Je nebezpečný? Ty podivné syčivé zvuky, hrdelní dunění a divoce zpřeházená směsice hlásek nezní zrovna přátelsky. Nasucho polknu. Necítím se úplně ve své kůži. Jsme tady venku úplně sami.

„Hlavně klid,“ opakuju a ukážu mu prázdné dlaně, jak se to u vztekklých domorodců dělá.

Mladík na mě civí dost zaraženě. Vidím jeho dokonalé, oslnivě bílé zuby, protože mu doslova spadla čelist. Ohleduplně o krok ustoupím. Trochu odstupu od takového hysterického Vikinga nemůže škodit, pomyslím si.

Alespoň tak získám dost času na to, abych si ho rychle prohlédla. Je oblečený trochu staromódně, ale účelně: tlustý vlněný svetr, kožené kalhoty, teplé plstěné boty, legrační čepice, pod kterou mu splývají světlé kudrnaté vlasy. A když zrovna nekřičí a krční tepna mu nenabíhá jako lodní lano, nevypadá vůbec špatně.

Musím uznat, že je vlastně docela hezký. Dlouhý úzký nos, vysoké lícní kosti, trochu šikmé zelené oči... přistihnu se, že na něho civím stejně jako on na mě. To mě trochu znervózní. A co!

Vystrčím bradu a narovnáám se v ramenou. To jsi ještě nikdy neviděl turistku s usmrkaným nosem?

Ty mě vidíš? Rty se mu nepohnou. Ta věta mi duní v hlavě, která je najednou úplně vymetená. V jeho mimice bojují o konečné vítězství zoufalství, nevýslovné překvapení, ohromení, zvědavost a panika. Jen úplně kratoučce se mu na obličejí mihne úsměv.

Automaticky ho chci opřítovat, ale zmůžu se jen na zmrzlý úšklebek. Pak bohužel udělám chybu. Chci se něčeho zachytit a sáhnu po jeho rukávu. To očividně nebyl dobrý nápad. Přímo panicky mou paži setřese. Jako žhnoucí rachejtli – a já dost tvrdě skončím na zadku na ledové zemi.

Vzápětí se vyhoupne na sněhobílého huňatého koně a odcválá. Malé stádo, včetně klisny se zraněnou nohou, ho následuje.

„Hej!“ zajčím za ním. Strčit do mě tak, že upadnu, je jedna věc. Ale přejít na tomhle zledovatělém povrchu ze stoje rovnou do cvalu – za to by mě můj jezdecký instruktor stáhl z koně a praštil se mnou o podlahu jízďárny.

No taaak, zpomal! Obrisy bělouše a jeho jezdce se rozplynou v zasněžené krajině a vzápětí zmizí i ostatní koně. A s nimi i můj oblíbený šátek. Rádo se stalo! Hlavně aby pomohl.

„Elin! Kde vězíš? Autobus co nevidět pojede.“

Vyškrábu se do stoje a se zncitlivělými prsty na nohou a modřinami na pozadí se toporně rozběhnu k mámě, která čeká na

zastávce nejmíň padesát metrů ode mě. To jsem došla tak daleko? Mává na mě jízdenkami. „Dělej, pospěš si!“

Vysmrkám se a vyjeveně se rozhlédnu po liduprázdné pustině.

„Proč sis vůbec v tomhle mraze sedla na zem? Myslela jsem, že z takových hloupostí jsi už vyrostla!“ Máma mi otřepe sních z parky a podrží mi batoh jako dítěti v mateřské školce.

„To zvládnou sama,“ namítnu. Usilovně se snažím ignorovat její narážku na to, že jsem jistým věcem už odrostla, a při nastupování se ohlédnu přes rameno. K hromadě kamenů. „Viděla jsi toho blázna na koni?“

„Koho?“ zeptá se máma a pohlédne na mě přimhouřenýma očima. „Tady není široko daleko ani živáčka.“

„Ale ano,“ trvám na svém. Zastavím se na druhém schůdku a pozorně se zahledím k obzoru. „Vždyť tu právě byl. Musela jsi ho vidět. Nefalšovaný vikingský mladík na islandském poníkoví. Takže v podstatě dva Islandani. A ještě pár dalších koní. Jeden z nich kulhal.“

A ten má teď na sobě můj šátek. Je fuč. Stejně jako ten kluk. Prostě zdrhnul. Jak může být někdo tak hloupý jako já? Dobře mi tak.

Máma má plné ruce práce s tím, aby vylovila z kabelky autobusové jízdenky.

To je typicky moje matka – nikdy si ničeho nevšimne, a co nevidí, to pro ni neexistuje. Vítejte v mém světě!

„Please, get in,“ požádá řidič autobusu a usměje se na mě. Vida, takže i tady na dalekém severu se najdou milí lidé.

Odpoutám pohled od ledové pustiny a užívám si svůdně lákavého tepla z diesellového motoru. „Did *you* see the guy with the horses?“ zeptám se s neskryvanou nadějí v hlase a ukážu tam, odkud jsem právě přišla.

Řidič krátce vzhledne od máminých jízdenek, zasměje se a gestem mi naznačí, abych si postoupila do vozu. „No horses here, young lady. Forbidden area due to the flight traffic. Only sacred stones. But you will find horses anywhere else. Welcome to Iceland!“ Jeho smích mi duní v uších jako chechtot Halvara, animovaného tatky Vikinga Vika. Jedno klišé za druhým.

Já tu *nejsem* kvůli koním, pálí mě na jazyku. A vy tu stejně máte jen malé poníky. Ale radši to spolknu.

Takže kameny, navíc posvátné. A koně jsou v areálu letiště zakázaní. Přikývnu. Pane jo! To tady snad matka všechny podmázla? Měl v tom být nějaký výchovný záměr? Nebo je ten šofér strýc toho na hlavu padlého kluka a chtěl zabránit tomu, aby měl synovec opletačky s ostrahou? Tady jsou přece určitě všichni příbuzní.

„Tak to už mám nejspíš halucinace z podchlazení,“ zamumlám velkoryse. Co nejohleduplněji za sebou táhnu svůj kufřík a ztěžka dopadnu na nejbližší volné sedadlo. Batoh si výmluvně položím vedle sebe.

Máma to pochopí a posadí se za mě.